

СТРАНИЦА НА МАЛКИТЪ.

Юнакъ — Заю.

Зайче мъничко, игриво
въ своята кжща бѣ се скрило.
И размахваше ушета,
като две мишлета.

Вънка страшно време бѣше:
нощъ...студено...снѣгъ валѣше.
А колибката му малка
заплашително прѣщеше.

Но нашъ Заю уши шава
И така се утешава:
— Нека вали, нека духа,
здравъ ми е на менъ кожуха.

Като мене юнакъ нѣма;
имамъ сила азъ голѣма —
живи, мънички очета
и две пѣргави крачета!

Атанасъ Николаевъ

III кл., у-ще „Тодоръ Минковъ.“

